

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 28 września 2016 roku w sprawie z powództwa Banku (...) S.A. przeciwko J. B. o zapłatę kwoty 5.346 zł, Sąd Rejonowy w Łowiczu utrzymał w mocy nakaz zapłaty Sądu Rejonowego w Łowiczu z dnia 4 lutego 2016 roku, sygn.. akt I Nc 221/16.

Apelację od powyższego wyroku wniósł pozwany, zaskarżając go w całości. Zaskarżonemu wyrokowi zarzucił:

1. naruszenie prawa materialnego, tj. art. 6 k.c. oraz przepisów postępowania, tj. art. 232 k.p.c., art. 245 k.p.c. i art. 253 k.p.c. polegające na uznaniu, iż powód udowodnił wysokość swojego roszczenia, podczas gdy wbrew swoim obowiązkom procesowym i zasadzie ciężaru dowodu powód nie wykazał w sposób wyczerpujący, w jakiej konkretnie kwocie przysługuje mu roszczenie wobec strony pozwanej, co czyni całe to roszczenie niemożliwym do uwzględnienia,
2. naruszenie prawa materialnego, tj. art. 6 k.c. oraz przepisów postępowania, tj. art. 232 k.p.c., art. 245 k.p.c. i art. 253 k.p.c. polegające na uznaniu, iż powód udowodnił wymagalność swojego roszczenia, podczas gdy wbrew swoim obowiązkom procesowym i zasadzie ciężaru dowodu powód nie wykazał w sposób wyczerpujący, aby wypełnił wszelkie wymagane umową oraz obowiązującymi przepisami prawa przesłanki do wypowiedzenia stronie pozwanej umowy kredytu a ponadto nie udowodnił również, aby pismo zawierające takie oświadczenie do strony pozwanej dotarło, czy też aby osoby podpisujące rzekomo w imieniu powoda wysłane do strony pozwanej oświadczenie o wypowiedzeniu umowy kredytu były właściwie i należyście umocowane do tej czynności;
3. naruszenie przepisów postępowania, tj. art. 89 § 1 k.p.c. w zw. z art. 4 ust. 4aa ustawy o Krajowym Rejestrze Sądowym z dnia 20 sierpnia 1997 r. (Dz.U. Nr 121, poz. 769 z późn. zm.) w zw. z § 9 ust. 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie warunków organizacyjno-technicznych dotyczących formy wniosków I dokumentów oraz ich składania drogą elektroniczną do sądów rejestrowych i Centralnej Informacji Krajowego Rejestru Sądowego oraz sposobu posługiwania się dokumentami wydanymi w postaci elektronicznej z dnia 22.12.2011 r. (Dz.U. Nr 299, poz. 1773 z późn. zm.) polegające na uznaniu, że działający w imieniu powoda pełnomocnik był należyście umocowany do reprezentacji powoda w tym postępowaniu, podczas gdy nie przedstawił on w toku całego procesu dokumentu wykazującego to umocowanie w formie prawem przewidzianej, co powinno skutkować pominięciem wszystkich czynności tego pełnomocnika.

W oparciu o wskazane zarzuty strona pozwana wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku, uchylenie nakazu zapłaty i oddalenie powództwa w całości, zasądzenie od powoda na rzecz strony pozwanej zwrotu kosztów postępowania w obu instancjach wraz z kosztami zastępstwa procesowego w wysokości czterokrotności stawki minimalnej wynikającej z norm przepisanych oraz obowiązkiem zwrotu kwoty 17 zł tytułem uiszczonej przez stronę pozwaną opłaty skarbowej od pełnomocnictwa.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

apelacja jest zasadna i skutkowałą zmianą zaskarżonego wyroku.

Niniejsza sprawa podlega rozpoznaniu w postępowaniu uproszczonym i z tego względu zgodnie z przepisem art. 505¹³ § 2 k.p.c., jeżeli sąd drugiej instancji nie przeprowadził postępowania dowodowego, uzasadnienie wyroku tego sądu powinno zawierać jedynie wyjaśnienie podstawy prawnej wyroku z przytoczeniem przepisów prawa.

W ocenie Sądu Okręgowego powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

Należało zgodzić się ze stroną pozwaną, że powód nie udowodnił wysokości oraz wymagalności dochodzonego roszczenia i z tego względu powództwo powinno być oddalone. Przypomnieć należy, że to obowiązkiem powoda jest przytoczenie okoliczności faktycznych, z których wywodzi roszczenie (art. 187 § 1 pkt 2 k.p.c.) i wskazanie

na dowody, których przeprowadzenie potwierdzi zasadność jego twierdzeń o faktach (art. 232 k.p.c. i art. 6 k.c.). W sytuacji zatem gdy powód dochodzi konkretnego roszczenia, to na nim przede wszystkim, w myśl art. 6 k.c., spoczywa ciężar udowodnienia zarówno faktu, iż dana wierzytelność rzeczywiście mu przysługuje, jak i wysokości tej wierzytelności. Tymczasem jak wynika z akt sprawy powód nie sprostał ciężącemu na nim obowiązkowi udowodnienia dochodzonego niniejszym pozwem roszczenia. Powód nie załączył bowiem dowodów, z których wynikałaby wierzytelność przysługująca od strony pozwanej w dochodzonej wysokości oraz jej wymagalność, w tym również, iż jest uprawniony do naliczania odsetek we wskazanej wysokości. Niewątpliwie dowodem tym nie może być jedynie sama umowa, gdyż z niej co najwyżej wynika początkowa wysokość wzajemnych zobowiązań stron, która nie jest miarodajna dla ustalenia wysokości ewentualnego zadłużenia pozwanego na dzień wniesienia pozwu.

Dowodem na wysokość dochodzonej należności nie może być również wyłącznie wyciąg z ksiąg banku. O ile Sąd I instancji szeroko odniósł się do tego dokumentu

w kontekście możliwości oparcia na nim wydania nakazu zapłaty w postępowaniu nakazowym, to w ogóle pomija jego znaczenie w zakresie wykazania wysokości roszczenia. Wskazać przy tym należy, że mimo że wyciąg z ksiąg banku może stanowić podstawę wydania nakazu zapłaty w postępowaniu nakazowym, to w przypadku zakwestionowania przez stronę pozwaną jego treści, sam w sobie nie może stanowić wystarczającego dowodu na okoliczność wysokości roszczeń powoda. W tym miejscu godzi się zauważyć, iż stosownie do obecnej treści art. 95 ust. 1 Prawa bankowego księgi rachunkowe banków i sporządzone na ich podstawie wyciągi oraz inne oświadczenia podpisane przez osoby upoważnione do składania oświadczeń w zakresie praw i obowiązków majątkowych banków i opatrzone pieczęcią banku, jak również sporządzone w ten sposób pokwitowania odbioru należności mają moc prawną dokumentów urzędowych w odniesieniu do praw i obowiązków wynikających z czynności bankowych oraz ustanowionych na rzecz banku zabezpieczeń i mogą stanowić podstawę do dokonania wpisów w księgach wieczystych. Jak wynika jednak z nowo wprowadzonego art. 95 ust. 1a ww. ustawy, moc prawna dokumentów urzędowych, o której mowa w ust. 1, nie obowiązuje w odniesieniu do dokumentów wymienionych w tym przepisie w postępowaniu cywilnym. Jako dokument prywatny w rozumieniu art. 245 k.p.c. wyciąg ten jest aktualnie dowodem wyłącznie na to, że osoba, która go podpisała, złożyła oświadczenie zawarte w jego treści i podlega ocenie na równi z pozostałymi dowodami. Na podstawie tego dokumentu nie można zatem sformułować domniemania, że stwierdzone w nim okoliczności są zgodne z rzeczywistym stanem rzeczy. Oznacza to, że dokument ten stanowi jedynie dowód złożenia oświadczenia przez stronę powodową, że służy jej wierzytelność wobec pozwanego i jest traktowany jako dokument prywatny (art. 245 k.p.c.). Dokument taki podlega ocenie, jak każdy inny dowód w postępowaniu cywilnym, według reguł wskazanych w art. 233 § 1 k.p.c. (tak np. wyrok Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 6 czerwca 2013 r., III AUa 1237/12, LEX nr 1324656). Dokumenty prywatne nie korzystają z domniemania zgodności treści dokumentu z prawdą i na tym polega podstawowa różnica ich mocy dowodowej w stosunku do dokumentów urzędowych. Nie przeszkadza to jednak w tym, aby Sąd na zasadach ogólnych przyznał wiarygodność treści dokumentu prywatnego i włączył tak dokonane ustalenia faktyczne do podstawy wyrokowania.

W rozpoznawanej sprawie ocena wiarygodności załączonego przez stronę powodową dowodu w postaci wyciągu z ksiąg banku i w konsekwencji poczynienie w oparciu o powyższy dowód wiążących ustaleń faktycznych nie były jednakże możliwe z tego względu, iż brak było jakichkolwiek innych dowodów, z którymi można byłoby skonfrontować treść wskazanego wyciągu z ksiąg banku i ocenić, czy odpowiada on prawdzie. Powód takich dowodów nie przedstawił, a przy tym twierdził, że strona pozwana co najmniej do 2015 roku, czyli przez 9 lat trwania łączącej strony umowy swoje zobowiązanie realizowała, a zatem przynajmniej do tej daty dokonywała spłaty zadłużenia. Tym samym powinien wykazać w sposób szczegółowy kiedy i w jakich kwotach pozwany dokonywał poszczególnych spłat i jak były one księgowane, co pozwoliłoby na weryfikację dochodzonej należności. Powód powinien wykazać sposobu naliczenia wskazanych odsetek, tj. od jakiej kwoty (kwot) i w jakim okresie były naliczane. Dowodu takiego strona powodowa jednakże nie przedstawiła. Powód nie wykazał także, aby strona pozwana faktycznie otrzymała skierowane do niej oświadczenie powoda o wypowiedzeniu umowy kredytu. Przedłożył wprawdzie zwrotne potwierdzenie odbioru przez stronę pozwana przesyłki listowej, jednakże brak jest jakiegokolwiek dowodu na to, że potwierdzenie to dotyczy właśnie oświadczenia o wypowiedzeniu umowy kredytu.

Mając na uwadze powyższe, Sąd Okręgowy na podstawie art. 386 § 1 k.p.c. zmienił zaskarżony wyrok i uchylił w całości nakaz zapłaty w postępowaniu nakazowym Sądu Rejonowego w Łowiczu z dnia 4 lutego 2016 roku sygn. akt I Ne 221/16 i oddalił powództwo.

Zmiana wyroku w zakresie roszczenia głównego skutkować musiała również zmianą rozstrzygnięcia o kosztach postępowania przed Sądem pierwszej instancji. O kosztach tych należało orzec w oparciu o art. 98 k.p.c. stosując zasadę odpowiedzialności za wynik procesu.

Dlatego też w pkt. I.2 zasądono od powódki na rzecz pozwanego kwotę 2.584 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego ustaloną na podstawie 2 pkt. 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. 2015.1800).

O kosztach postępowania apelacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i § 3 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. i zasądono od strony powodowej na rzecz pozwanego kwotę 1.468 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego obejmującą kwotę 268 zł tytułem opłaty od apelacji oraz kwotę 1.200 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym ustaloną na podstawie § 2 pkt. 4 w zw. z §10 ust. 1 pkt. 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. 2015.1800).